

være tilladt til enhver Tid ogsaa om Natten og om Søndagen, uanset at Fiskeri med Garnredskaber paa disse Tider ellers er forbudt; dette skyldes Hensynet til saa vidt muligt at kunne tage Forholdsregler mod, at Geddebestanden bliver for stor. Saa længe der kun er Tale om Aaleruser — anvendte som saadanne, \circ : i den Tid, Aaletrækket gaar for sig — samt om Gedderuser, satte til Fangst af Gedder, vil der formentlig næppe være Anledning til at fastsætte nærmere Bestemmelser angaaende Brugen af Ruser i Strømløbene, men dersom f. Eks. Ruser til Fangst af opgaaende Fisk kom i Brug eller Aaleruser forsøgtes anvendte til Fangst af fredede Fisk paa Tider, hvor det er givet, at Aalefangst ikke kan være Hensigten, vil det kunne blive nødvendigt for at fastsætte nærmere Bestemmelser for Brugen samt en „Ugefledning“ som ovenfor omtalt.

Det har gentagne Gange vist sig, at Piglyster bliver anvendt paa Legepladserne og særlig i de af Sidestrømmene, der løbe gennem Skove, hvor et saadant Redskab særlig let lader sig skjule eller transportere ned til Vandløbet. For saa vidt muligt at sikre sig mod, at dette Redskab misbruges, hvortil dets nemme og hurtige Brug saa let giver Anledning, maa det anses for at være nødvendigt at tilføje Forbudet mod, at det bæres eller findes indenfor en vis Afstand fra disse Vande i den Tid, hvor Brugen af dette Redskab er forbudt.

I de „blinde Løb“ og i en Del af „Sminge Sø“ er det paa Grund af den derværende stærke Opvækst af Rør, Siv og andre Vandplanter umuligt at anvende Vaad. Fangsten er saaledes i Hovedsagen henvist til at foregaa med faststaaende Redskaber, Ruser og faste Nedgarn, men da saadanne ere bedst egnede for Fangst, naar de anvendes om Natten, har man ment, at Brugen af Nedgarn ogsaa om Natten kunde tillades i disse Vande.

Til § 6.

For Kontrollens Skyld maa det i al Almindelighed anses for heldigt, at Mindstemaalene for Fisk i de heromhandlede Vande ere de samme, som gælde for de ferske Vande i den øvrige Del af Landet. Maalene bør dog for de heromhandlede Vande aldrig være mindre end de nugældende, nemlig for Laks og Ørred 14 Tommer, for Helt og rødprykket Forel 10 Tommer og skulde disse Maal nogen Sinde blive nedsatte for de øvrige Vande, maa der tages

et Forbehold i saa Henseende for Randersfjord, Gudenaa m. m.

Om en Ophjælpning af Graafiskeriet i Randers Fjord kan der, som allerede anført i Bemærkningerne til § 4, neppe være Tale, men ved at træffe den under § 4 ommeldte Bestemmelse om Maskestørrelse for Graafiskevaad og ved at fastsætte det i nærværende Paragraf foreslaaede Mindstemaal for Skaller, for hvilken Fisk der ikke i den gældende Ferskvandsfiskerilov er fastsat noget Mindstemaal, og som i det heromhandlede Farvand har en ret stor Betydning, bliver der dog en vis Grad af Sandsynlighed for, at Bestanden ikke formindskes.

Uanset at det af de foranførte Bemærkninger fremgaar, at der for disse Vandes og specielt for Gudenaaens Vedkommende ikke er nogen særlig Anledning til at forhøje Geddens Mindstemaal, der ifølge Lov af 5. April 1888 om Saltvandsfiskeri er 12 Tommer fra Snudespids til Halefinns Bagrod og ifølge Lov af 26. Marts 1898 om Ferskvandsfiskeri er 14 Tommer fra Snudespids til Halespids, maa det dog anses for heldigt at sætte Geddens Maal op til 15 Tommer, som foreslaaet i det af Regeringen forelagte Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri, da en Gedde ved kun 14 Tommers Længde (\circ : med en Vægt af ca. 50—60 Kvint) er næsten usælgelig, og da Mindstemaalet ellers vilde blive forskelligt, eftersom Fisken bliver fanget i de i § 1 Litra a. omhandlede Vande, for hvilke de i Saltvandsfiskerilovgivningen fastsatte Maal ere gældende, eller i de i § 1 Litra b. omhandlede Vande, for hvilke de i Loven om Fiskeri i ferske Vande fastsatte Maal gælde.

Til § 7.

Naar den fra det oprindelige Lovforslag om „Fredning af Laks og Ørred i Randers Fjord og Gudenaa m. m.“ optagne Bestemmelse, om at forbyde Røtskær indtil efter den 1. September, her er foreslaaet paa ny, skyldes det dels Hensynet til Sommeren over at kunne bevare Rørbevoksningerne som Værn for Yngelen af Graafisk, da denne i betydeligt Antal netop søger ind paa bevoksede Steder — formentlig for at ernære sig af det lavere Dyreliv, der her har Tilhold fremfor i det aabne Vand —, dels ogsaa Hensynet til i hvert Fald en Del af Befolkningens Ønsker. Ved den tidlige Nedskæring bliver Rørbevoksningerne Aar for Aar svagere og svagere, og selv om det ikke overalt kan undgaaes, at enkelte Rør afskæres